

**BIBLIJSKO - MOLITVENA ZAJEDNICA
SVETI PETAR I PAVAO**

ROĐEN OD BOGA – ISUS JE GOSPODIN

Isus je pravi Bog i pravi čovjek

Kao što svi evanđelisti jednodušno ističu činjenicu da je Isus duboko ukorijenjen u ljudski rod, da ga je pripravljalo čitavo čovječanstvo i da je došao za sve ljude, jednako tako su jednodušni u svjedočenju da je rođen od Boga, Sin Božji. To se vidi iz temeljnog naslova kojim ga u svojim evanđeljima nazivaju: **Gospodin**. Taj su naziv Židovi pridavali Bogu izbjegavajući da izgovore ime Božje, govorili su namjesto toga 'adonai' – Gospodin.

Isus Krist
je
Gospodar

Tajna Isusove osobe

Isus je dakle pravi čovjek, ali se cjelovitost njegova bića ne može objasniti jedino čovještvom. Njegovo čovješтво nosila je božanska osoba, osoba Sina Božjega. Zato je on doista pravi Gospodin. Tu činjenicu možemo dohvatiti samo vjerom i to naslanjajući svoju vjeru na vjeru apostola koji su u njemu prepoznali Gospodina. Boraveći s njima on im se sviše otkriva, sve ih je dublje uvodio u tajnu svojega bića, da bi napokon u svojem uskrsnuću zasjao pred njima kao pravi Sin Božji i dokraja pročistio i učvrstio njihovu vjeru.

Svjedočanstva apostola

U svjetlu njegova uskrsnuća u vjeri su ga svojoj prepoznali kao pravoga Gospodina. I prvi izričaj vjere u zajednici bit će: **Isus je Krist i Gospodin**. Tko vjeruje da je Isus Krist Gospodin, taj može biti kršten i pridružiti se zajednici njegovih učenika, Crkvi. No, pogledajmo svjedočanstvo apostola.

Za Mateja Isus je **Emanuel** - S nama Bog, ispunjenje proroštva Izaije proroka (7,14) da će Bog na takav način pohoditi čovječanstvo da postane jedan od nas, da zaživi među nama (Mt 1,22-23). Isus je 'Bog s nama', začet po Duhu Svetom (1,20).

Vrhunac očitovanja ove Matejeve vjere svakako je Petrova ispovijest u Cezareji Filipovoj, gdje Petar govori Isusu: „**Ti si Krist-Pomazanik, Sin Boga živoga**“, (16,16). Ne smijemo zaboraviti da su Evanđelja pisana iza Isusovog uskrsnuća u kojem su oni dosita nezabludivo prepoznali i povjerovali da je njihov Isus – Gospodin, Sin Božji.

Marko, evanđelista

piše svoje Evanđelje rimskoj zajednici. To je Petrova kateheza o Isusu. Kako Rimljani nisu imali 'kategoriju' pomazanika i pomazanja, (oni nisu iščekivali Krista kao Židovi), Marko im predstavlja Isusa prvenstveno kao **Sina Božjega**. Isus Nazarećanin je pravi Sin Božji. To svjedočanstvo izvire iz čitavog spisa, od krštenja Isusova na Jordanu gdje Otac svjedoči za njega: „Ti si Sin moj ljubljeni“, kroz čitavo evanđelje gdje se Isus svojim čudesima (osobito nad prirodom i istjerivanjem zloduha) očituje kao pravi Sin Božji, pa do njegove smrti na križu, kad rimski oficir izjavljuje: „Zaista, ovaj čovjek bijaše Sin Božji“ (Mk 15, 39).

Luka, evanđelista

U Lukinom Evanđelju anđeo naviješta Mariji da će se dijete koje će ona roditi zvati **Sin Svevišnjega** i da će to čedo biti Sin Božji (Lk 1,32 i 35). Vrhunac svakako predstavlja trenutak kad Isus pred Velikim vijećem koje ga saslušava, na pitanje da li je Sin Božji, sasvim jasno odgovara: „Vi velite! Ja jesam!“ Taj 'ja jesam' nije samo potvrdni odgovor, već u isto vrijeme i očitovanje Boga samoga, kako se to zbilo Mojsiju (Izl 3,14).

Ivan, evanđelista

Posebno svjedočanstvo vjere u Isusa **Sina Božjega daje Ivanovo**. Već na početku, u samom proslavu Ivan gleda Sina Božjega, koji je kao Riječ, Logos (platonistička filozofska terminologija) u krilu Očevu. Riječ je pravi Bog, punina života po kojoj se događa sveukupno stvaranje. I u jednom trenutku ove naše povijesti ta Riječ Božja iz krila Očeva postaje tijelo i nastanjuje se među nama, zaživjela je među nama u Isusu koji je Svjetlo ovoga svijeta. Svakako je potrebno pročitati čitav tekst (Iv 1, 1-18), a mi donosimo samo njegov zaglavak: „**Boga nitko nikada ne vidje: Jedinorođenac – Bog – koji je u krilu Očevu, on nam ga obznani. (Iv 1,18).**

SVETI IVAN APOSTOL I EVANĐELIST

Prvi je pošao za Kristom.

**Jedini od apostola stajao pod
Isusovim križem.**

**Napisao Evanđelje, tri poslanice i
Otkrivenje**

**Isus mu povjerio majku Mariju u času
smrti na križu.**

Isusova povezanost s Ocem

Ni u jednom Evanđelju kao kod Ivana Isus ne ističe toliko vezu s Ocem. Spomenimo tu samo neke izričaje: Otac ljubi sina, daje mu život koji sam ima u sebi, Sin je vidio Oca, on je od Boga izišao i došao, njega slavi njegov Otac, za kojega Židovi kažu da je njihov Bog, on i Otac jedno su, Otac je u njemu i on u Ocu....

Prave slike Boga

- Bog je objavio istinu o sebi već u Starom zavjetu, a vrhunac objave prave slike Boga dogodio se u osobi Isusa Krista koji nam je pokazao lice Oca Nebeskoga. “Tko vidi mene, vidi i Oca”, kaže Isus.

Isus je pravi Sin Božji

Kao što vidimo, Evanđelja su jednodušna u svjedočenju: taj Isus iz Nazareta koji je mučen i raspet, pravi je Sin Božji. U njemu nas je pohodio sam Bog i to ne u nekom predstavničkom smislu, nekom prenesenom ili retoričkom značenju, već najstvarnije, u svojem vlastitom Sinu koji je ušao u ovu našu povijest kao jedan od nas i postao naš brat. Zato je temeljna vjera Evanđelja: Isus iz Nazareta je Gospodin. Stoga kad smo ovim našim razmišljanjima dali naslov: Isus je Gospodin, htjeli smo ujedno izraziti temeljnu vjeru Isusove zajednice, Crkve od samog njezinog početka: ona u Isusu vjerom svojom prepoznaje Krista Gospodina, Sina Božjega.

Pavao, apostol,

koji nije bio jedan od dvanaestorice, već ga je Isus pozvao u apostolstvo tek nakon svojega uskrsnuća, sasvim jasno svjedoči svoju vjeru. U svojoj poslanici zajednici Galaćana piše: „A kada dođe punina vremena, odasla Bog Sina svoga: od žene bi rođen, Zakonu podložan da podložnike Zakona otkupi, te primimo posinstvo. A budući da ste sinovi, odalsa Bog u srca vaša Duha Sina svoga koji kliče: Aba! Oče! Tako više nisi rob nego sin; ako pak sin, onda i baštinik po Bogu.“(4,4-7).

Isus je milosni dar čovječanstvu

Pavao, kao i Ivan želi pokazati ne samo da je u Isusu Bog na svijet poslao svojega Sina, već i koje to posljedice ima za ljudski rod. Obojica imaju pred očima veliku putanju Sina (Riječi Božje) koji iz krila očeva dolazi u ovu našu ljudsku povijest, tu se utjelovljuje i postaje jedan od nas, da bi se ponovno vratio Ocu, ali ne više sam, već sa svojom ljudskom braćom.

Čovjekovo uzdignuće

Tako činjenica da je Sin Božji postao čovjekom ne znači samo duboko priklanjanje Boga čovjeku, već u isto vrijeme i čovjekovo uzdignuće i to u dimenziji koja je nezamisliva i iznad svih kategorija ljudskih predodžbi. Čime je čovjek zaslužio tu ljubav Božju, čime je na sebe privukao takvu pažnju Božju? Ničim! Sve je to isključivo **dar** Božji i to posve nezasluzen, a u teološkom se izričaju to naziva **milost**. Ali milost Božja nije nešto što bi Bog dijelio s visoka, što bi čovjeka ponižavalo, već je Bog daje duboko se spustivši do čovjeka velikim prignućem koje se zove Isus.

Naše vjerovanje o Isusu

Isus je dakle pravi Bog i pravi čovjek! To je istina naše vjere o njemu, a izražena je i u 'Vjerovanju' koje zajednica ispovijeda na svojem Sastanku – Misi: on je Bog od Boga, Svjetlost od Svjetla, pravi Bog od pravoga Boga.... koji radi nas ljudi i radi našega spasenja postao čovjekom... Kako su u Isusu prisutni njegovo božanstvo i njegovo čovječstvo, to je za nas ljude misterij, tajna: stvarnost tako velika da nadilazi našu spoznaju.

